

Finansdepartementet
postmottak@fin.dep.no
Kopi: Finanstilsynet

Dato: 13.10.2022
Vår ref.:
Deres ref.:

Finansforetakenes taushetsplikt – behov for ytterligere revisjon

Finans Norge viser til Finanstilsynets brev av 09.03.22, der de ber Finansdepartementet om en revisjon av finansforetaksloven § 16-2 (deres referanse 22/2713). Finans Norge støtter Finanstilsynets anbefaling om et utredningsarbeid for å revidere reglene om taushetsplikt. På grunnlag av våre medlemsbedrifters praktiske erfaring med å bruke reglene, ønsker Finans Norge å vise at det er svært viktig med en bredere revisjon av taushetspliktreglene i finansregulatorisk lovgivning. Vi håper at et slikt arbeid kan igangsettes i nær fremtid. Finans Norge bidrar gjerne i en slik prosess.

1 Generelt om behovet

Finans Norge er enig i at en streng praktisering av taushetsplikten er viktig for å ivareta kundenes og allmennhetens tillit til de enkelte finansforetakene og finansmarkedet som helhet. Unntak fra taushetsplikten bør for eksempel kun gjøres dersom sterke allmenne hensyn tilsier det eller der det ikke er behov for beskyttelse. Dette kan blant annet løses ved å ta inn en hjemmel for Finanstilsynet til å gjøre unntak i forskrift, og ikke bare i form av enkeltvedtak.

Reglene om taushetsplikt er på mange punkter uklare og rettskildebildet er vanskelig tilgjengelig og gir opphav til betydelig tolkningstvil. Klare regler er viktig både for de som skal beskyttes av taushetsplikten, og for foretakene som skal praktisere dem. Dette underbygges spesielt av at det kan ilegges sanksjoner ved manglende overholdelse av reglene. Tilstrekkelig klarhet kan neppe oppnås gjennom veiledning fra Finanstilsynet alene. Finans Norge mener derfor det er behov for en revisjon av:

- Finansforetaksloven §§ 9-6, 9-7, 16-2 og 18-5
- Verdipapirhandelloven § 10-5
- Verdipapirfondloven § 2-7
- Lov om alternative investeringsfond § 3-2

Selv om de ovennevnte bestemmelsene om taushetsplikt er av forskjellig karakter, har de til dels et overlappende anvendelsesområde, og i forlengelsen av det overlappende utfordringer. I det følgende tar vi derfor i stor grad utgangspunkt i finansforetaksloven § 16-2.

2 Eksempler på tolkningstvil og behov for revisjon

Nedenfor gir vi eksempler på tolkningstvil. Oversikten er ikke uttømmende.

2.1 Behov for samordning og forenkling

Finans Norge oppfatter at reglene om taushetsplikt, herunder unntakene fra taushetsplikten, inngår i et komplisert samspill med personopplysningsloven, men også med regler i særlovgivningen. Finans Norge mener det er behov for en tydeliggjøring av når det er en rett eller plikt til å gi ellers taushetsbelagte opplysninger etter annet regelverk, for eksempel etter statistikkloven § 10.

Finans Norge mener det bør tilstrebes størst mulig harmonisering av regelverket, og at en differensiering bør begrunnes godt. Et eksempel er ulik ordlyd i reglene om taushetsplikt i henholdsvis finansforetaksloven og forvaltningsloven, se nærmere om det i punkt 2.3. Et annet eksempel går frem av Finanstilsynets rundskriv 3/2019, der de viser til at taushetsplikten for verdipapirforetak, forvaltningsselskaper og AIF-forvaltere er videre ved at den omfatter kjennskap til andres forhold mer generelt.

Finans Norge mener også det er behov for en klarere samordning mellom finansforetakslovens bestemmelser om taushetsplikt og personopplysningsloven, særlig med tanke på at personvernforordningen er gjennomført etter ikrafttredelsen av finansforetaksloven. Temaer som bør utredes og avklares, er for eksempel om et lovregulert unntak fra taushetsplikten også oppfyller kravene til et supplerende rettslig grunnlag ved uforenlig viderebehandling. Ved eventuell samordning med personopplysningsloven, bør det ses hen til arbeid som foregår på lignende og tilgrensende områder. I den forbindelse nevner vi blant annet at Justis- og beredskapsdepartementet har tatt stilling til automatisert utlevering av taushetsbelagte opplysninger knyttet til DSOP kontrollinformasjon.¹

Finans Norge mener også det kan stilles spørsmål ved om det er hensiktsmessig å forenkle bestemmelsene om taushetsplikt i finansforetaksloven, for eksempel ved at § 16-2 regulerer det som i dag går frem av § 9-6.

2.2 Forretningsmessige- og personlige forhold

Taushetsplikten etter finansforetaksloven gjelder forretningsmessige eller personlige forhold. Det er noe veiledning om hva «forretningsmessige forhold» er i Finanstilsynets rundskriv 3/2019. Det er imidlertid lite veiledning om hva som er å regne som «personlige forhold» i dette rundskrivet.

I forarbeidene til finansforetaksloven vises det til både forvaltningsloven § 13 og sentralbankloven § 12 som veiledende for forståelsen av taushetsplikten og hva som ligger i begrepet "personlige forhold". Etter disse bestemmelsene faller personopplysninger av mer nøytral natur (navn, alder og kjønn) utenfor begrepet "personlige forhold". Etter forvaltningsloven § 13 andre ledd regnes heller ikke fødested, fødselsdato og personnummer, statsborgerforhold, sivilstand, yrke, bopel og arbeidssted som personlige forhold.

---

¹ <https://www.bits.no/project/kontrollinformasjon/>

Det synes likevel å være en praksis for å tolke taushetsplikten strengere, slik at også «nøytrale opplysninger» omfattes, se blant annet uttalelser i denne retning i Prop. 125 L (2013-2014) punkt 7.2.1, der slike opplysninger omtales som et unntak fra taushetsplikten. I Finanstilsynets opphevede rundskriv nr. 11/2003 ble det også lagt til grunn at «... alle opplysninger om kunden som utgangspunkt er underlagt taushetsplikt. Taushetsplikten omfatter således alle sider vedrørende kundeforholdet – personlige, økonomiske og forretningsmessige». Videre tillater finansforetaksloven § 18-5 (2) og (3) deling av nøytrale opplysninger mellom finansforetak i samme konsern, og anses som et unntak fra taushetsplikten. Bestemmelsen fører også til at taushetsplikten tolkes strengt, og at taushetsplikten omfatter nøytrale opplysninger.

Finans Norge mener det bør utredes hvilke opplysninger kundene opplever som «sensitive» og hvor taushetsplikten gjør seg gjeldende. Det kan for eksempel stilles spørsmål ved om det er vanlig å ville holde for seg selv at man har et kundeforhold i en bestemt bank eller at man er forsikret i et bestemt forsikringselskap. Det kan også vurderes om det er hensiktsmessig med en tilsvarende regulering av forretningsmessige forhold som i forvaltningsloven, der det fremgår av ordlyden av taushetsplikten kun gjelder forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår.

Finans Norge mener det kan gjøres et skapere skille mellom om taushetspliktens rekkevidde på den ene siden, og unntak fra taushetsplikten på den andre siden, sml. NOU 2019:5 *Ny Forvaltningslov* punkt 19.11.1. I den forbindelse bør det vurderes om det er behov for en så vidtgående taushetsplikt som synes praktisert. Også her er det naturlig å se hen til reglene i personopplysningsloven, som også kan bidra til å motvirke unødig behandling og spredning. Dette har blant annet sammenheng med den utvikling som har skjedd i samfunnet siden finansforetaksloven ble vedtatt.

2.3 Uvedkommende

2.3.1 Innledning

Taushetsplikten gjelder overfor uvedkommende. I finansforetaksloven fremgår dette uttrykkelig, mens det må innfortolkes i de andre bestemmelsene om taushetsplikt. Ordlyden i de ulike bestemmelsene bør etter vår mening harmoniseres.

Det er ikke nærmere forklart verken i ordlyden i loven eller i forarbeidene til finansforetaksloven hva som menes med «uvedkommende». Begrepet ble ikke brukt i forsikringsvirksomhetsloven (som finansforetaksloven bygger på), slik at det antas å ikke finnes veiledning til tolkningen i tilknytning til denne loven. Det finnes noe veiledning i for eksempel rundskriv fra Finanstilsynet, men etter Finans Norges skjønn er det nødvendig med en klargjøring av begrepet «uvedkommende» da dette er et gjentakende spørsmål ved finansforetakenes anvendelse av bestemmelsen, herunder sammenhengen med øvrige unntak fra taushetsplikten.

2.3.2 Hvem avgjør hvem som er «vedkommende»?

Det er uenighet med hensyn til om det er finansforetaket selv som kan vurdere hvem som er vedkommende, eller om dette må følge av lov. Spørsmålet er hvorvidt hovedsetningen er avhengig av leddsetningen i § 16-2 (1):

Et finansforetak plikter å hindre at uvedkommende får adgang eller kjennskap til opplysninger om kunders og andres forretningsmessige eller personlige forhold som foretaket mottar under utøvelsen av virksomheten, med mindre foretaket etter lov eller forskrifter gitt med hjemmel i lov har plikt til å gi opplysninger eller er gitt adgang til å gi ellers taushetspliktbelagte opplysninger. Når særlige hensyn tilsier det, kan Finanstilsynet helt eller delvis oppheve taushetsplikten.

«Valdressaken» (som Finanstilsynet viser til i sitt brev med referanse 22/2713) illustrerer dette. Innsynet var snevert, personen som innsynet handlet om var død og arvingene tillot innsynet, men banken sto likevel ikke fritt til å vurdere hvorvidt forskerne/forfatterne var vedkommende.

I Finanstilsynets rundskriv 3/2019 går det frem at hvem som ikke er «urvedkommende» må avgjøres konkret, og vurderingstemaet er om mottakeren har et saklig og begrunnet behov for opplysningene. Finanstilsynet indikerer deretter at ansatte i finansforetak med tjenstlig behov ikke er å anse som uvedkommende, samt gir eksempler på der konkrete oppdrag fra en kunde kan innebære utlevering av kundeopplysninger. Ett av eksemplene Finanstilsynet viser til er at et forsikringsforetak kan utlevere opplysninger om skadelidte til skadevolder i den utstrekning det er nødvendig for at skadevolder skal kunne ta stilling til et regresskrav fra foretaket.

Foranledningen til ovennevnte forståelse synes å være et brev fra Finansdepartementet til If Skadeforsikring datert 14.10.16 (ref. 14/5444). I dette brevet synes departementet å legge vekt på påregneligheten for utlevering, samt sensitiviteten i opplysningene når de skal avgjøre hvem som er å anse som vedkommende. Videre vises det til at gammel personopplysningslov kan gi generell veiledning, med konkret henvisning til § 8 f) (berettiget interesse) og § 9 første ledd bokstav e) (rettskrav). Dette tyder på at det er finansforetaket selv som avgjør hvem som er vedkommende, og dermed at unntakene som fremgår eksplisitt av loven ikke er uttømmende.

Grensegangene mellom samtykke, anmodning og hvem som vedkommende opplysningene er imidlertid vanskelig å trekke. Dersom en kunde anmoder en finansinstitusjon om å dele kundeopplysninger med en tredjepart, fremstår det naturlig at tredjeparten etter en konkret vurdering er å anse som vedkommende. Likevel har lovgiver valgt å regulere i § 16-2 (5) at taushetsplikten ikke er til hinder for utlevering i forbindelse med gjennomføring av betalingstransaksjoner eller ved tilbud av en tjeneste betalingstjenestebrukeren har anmodet om. En slik regulering skaper usikkerhet om hvorvidt finansinstitusjoner selvstendig kan vurdere hvem som er vedkommende, når selv det mest opplagte behov for deling er lovregulert. Det bør fremkomme tydelig fra lovgivers side hvorvidt eksempler på når deling er tillatt i selve lovteksten er uttømmende.

Det er utydelig hvorvidt en anmodning fra kunden selv gir grunn til å vurdere en tredjepart som vedkommende. Unntaket i § 16-2 (5) er svært snevert. Den vil eksempelvis etter en streng tolkning ikke omfatte en kundes anmodning om å utstede en garanti overfor en tredjepart. Det er ikke en betalingstransaksjon og kunden er ikke nødvendigvis en betalingstjenestebruker. En anmodning vil ikke oppfylle kravene til et gyldig samtykke. Finansinstitusjonen er etter en streng tolkning avhengig av et samtykke selv når en garantiutstedelse eller øvrig tjeneste er anmodet, forutsatt at finansinstitusjonene selv ikke har adgang til å vurdere hvem som er vedkommende. Det er derfor et behov for en bestemmelse som enten klargjør denne adgangen til selv å vurdere, eller som utvider § 16-2 (5) og åpner opp for at taushetsplikten ikke er til hinder for gjennomføringen av en finansiell tjeneste kunden har anmodet om.

2.3.3 Særlig om bransjeløsninger

I juridisk litteratur hevdes det at alle andre enn den opplysningen gjelder som hovedregel vil være anse som uvedkommende.² Det vises til at det kan være mindre rom for å tolke begrepet «uvedkommende» innskrenkende i dag, all en tid det er uttrykkelig regulert når utlevering kan skje til tross for taushetsplikten, jf. finansforetaksloven §§ 16-2 og 18-5. Finans Norge ser ikke at det samlede rettskildet bildet nødvendigvis skal tolkes dithen, se for eksempel punkt 2.3.2 ovenfor.

I juridisk litteratur er det også vist til at forsikringsnæringen har en rekke felles bransjeorganer, og at disse i utgangspunktet må anses som uvedkommende. Det fremkommer imidlertid at for bransjeorganer som ROFF³, FOSS⁴, TFF⁵, Naturskadepoolen, panthavergarantipoolen og NHV⁶ kan dette stille seg annerledes, da disse har viktige samfunnsviktige funksjoner.⁷

Slike bransjeløsninger er meget praktiske og samfunnsnyttige, og det er etter Finans Norges vurdering naturlig at behandlingen i tilknytning slike bransjeløsninger utredes i forbindelse med en revisjon, spesielt med tanke på ikrafttredelsen av ny personopplysningslov. Det nevnes i denne sammenhengen at unntakene fra taushetsplikten i flere tilfeller er begrenset til utveksling til andre finansforetak, selv om unntakene i finansforetaksloven § 16-2 (3) saklig sett treffer flere aktører, som for eksterne medisinske sakkyndige, bransjeorganer mv.

Det vises også til at finansforetaksloven § 16-2 (3) er begrenset til deling i særlige tilfeller. Det bør blant annet vurderes om delingen som skjer mellom forsikringselskapene, via ROFF og FOSS, bør ha et tydeligere grunnlag.

2.3.4 Øvrige eksempler fra praksis

Praksis har vist at det i en rekke tilfeller er vanskelig å definere hvem som er «uvedkommende» etter § 16-2 første ledd. Et eksempel som kan nevnes, er tilfeller der en person har oppgitt feil kontonummer ved overføring av penger. Denne personen vil gjerne etterspørre navn på kontonummerinnehaveren for å kunne treffe tiltak for å få pengene tilbake. Taushetspliktens formål tilsier neppe vern av kundeopplysningene i slike tilfeller, men lovens rekkevidde er uklar. Finans Norge kjenner til at tematikken har vært behandlet i Bankklagenemnda (BKN-2001-083). Også der pekte nemnda på den uklare rekkevidden av reglene om taushetsplikten. Finans Norge mener slike praktiske tilfeller bør avklares nærmere i lettere tilgjengelige rettskilder.

I Finanstilsynets rundskriv 3/2019 går det frem at lovbestemt opplysningsplikt går foran taushetsplikten der dette fremgår av eller forutsatt i opplysningspliktbestemmelsen. Finanstilsynet legger til grunn at dette bare gjelder norske bestemmelser. Ved opplysningsplikt etter utenlandske regler, må det vurderes konkret om den som har krav på opplysninger, kan anses som "vedkommende" for de aktuelle opplysningene.

---

² Roy Johansen, Behandling av kundeopplysninger i forsikring, 2019, s. 20-21 og 239.

³ <https://www.finansnorge.no/footer-innhold/personvernerklaring/roff-personvernerklaring/>

⁴ <https://www.finansnorge.no/tema/skadeforsikring/forsikringsselskapenes-sentrale-skaderegister---foss/>

⁵ <https://www.finansnorge.no/tema/skadeforsikring/forsikringsselskapenes-sentrale-skaderegister---foss/>

⁶ <https://www.finansnorge.no/footer-innhold/personvernerklaring/nemnda-for-helsevurdering-personvernerklaring/>

⁷ Roy Johansen, Behandling av kundeopplysninger i forsikring, 2019, s. 246.

Et annet praktisk eksempel er behandling av helseopplysninger ved bruk av eksterne medisinske sakkyndige i forsikringsaker. Her bør rettstilstanden behandles nærmere, både når det gjelder personopplysningsloven og taushetsplikten etter finansforetaksloven og aktuell helselovgivning som helsepersonelloven. I denne forbindelse viser vi til avgjørelser fra Lagmannsretten som tilsynelatende synes å være i motstrid med hverandre, det vil si LB-2021-1607 og kjennelse datert 17.01.22 med saksnummer 21-065580ASD-BORG/02. Sistnevnte avgjørelse er forkastet fra behandling i Høyesterett, jf. HR-2022-399-U.

I førstnevnte avgjørelse legges det til grunn at utlevering av opplysninger kan skje til eksterne sakkyndige i medhold av finansforetaksloven § 16-2 annet ledd, jf. § 9-6 første ledd andre punktum. Avgjørelsen redegjør ikke for lovtolkning opp mot helsepersonelloven. I sistnevnte avgjørelse kommer imidlertid Lagmannsretten til at helsepersonelloven § 22, jf. §§ 21 og 21a må leses slik at det er nødvendig med samtykke for å bruke pasientopplysninger i forbindelse med sakkyndige vurderinger. Avgjørelsen tar på sin side ikke opp forholdet til unntakene fra taushetsplikten i finansforetaksloven.

Etter Finans Norges syn er det viktig av hensynet til rettsikkerheten, herunder kontradiksjon, at både den skadelidte og forsikringsselskapene har anledning til å gjøre bruk av medisinske sakkyndige etter eget valg. Finans Norge antar for øvrig at en sakkyndig som er ansatt i selskapet lovlig kan motta slike opplysninger etter finansforetaksloven § 16-2, jf. § 9-6, og vi ser ingen grunn til at man skal skille mellom denne situasjonen og situasjonen der det engasjeres en sakkyndig på oppdrag, spesielt siden vedkommende uansett vil være underlagt lovbestemt taushetsplikt. En annen side ved saken er, som lagmannsretten selv viser til, at et spørsmål er hvilken betydning det eventuelt skulle tillegges ved bevisvurderingen dersom den skadelidte ikke gir et samtykke.

2.3.5 Oppsummert

Bransjen synes på grunn av den uklare rekkevidden sjelden å dele med «vedkommende», hvilket kan undergrave hensiktsmessig og lovlig deling. Finans Norge mener ordlyden bør revideres på dette punktet, for eksempel ved å se hen til forvaltningslovens ordlyd, der taushetsplikten gjelder overfor «andre». Finans Norge mener også det bør vurderes å gi flere konkrete eksempler på når deling er tillatt i selve lovteksten, uten at lovteksten uttømmende angir dette. Et alternativ til dette er klarere veiledning, for eksempel gjennom rundskriv.

2.4 Bekjempelse av kriminalitet

Det bør vurderes om legitime behov knyttet til behovet for å bekjempe kriminalitet bør tilsi en videre adgang for aktørene i finansnæringen til å utlevere og utveksle opplysninger, sml. argumentasjonen i NOU 2019:5 *Ny forvaltningslov* s. 285 flg. Aktørene i finansnæringen er i de senere år blitt langt flere enn bare finansforetak, som for eksempel betalingstjenesteytere. Likebehandling kan dermed tilsi utveksling av opplysninger mellom flere enn bare finansforetak slik § 16-2 tredje ledd åpner for i dag.

Finans Norge påpeker også at ulik tolkning av regelverket har ført til uenighet mellom forsikringsselskapene om hva og når det er unntak fra taushetsplikten for å forhindre og avdekke forsikringssvindel. Dette handler blant annet om hva som ligger i vilkåret om «særlige tilfeller» i finansforetaksloven § 16-2 tredje ledd, sammenholdt med kravet til styrevedtak for slik utlevering. Spørsmålet er blant annet om det er adgang til å etablere ordninger hvor styret beslutter at taushetsplikten ikke gjelder for utlevering av visse typetilfeller, typisk basert på indikatorer for svindel. Finans Norge mener en slik tolkning ligger innenfor lovens ordlyd, da avgjørelsen om eventuelt unntak

fra taushetsplikten uansett baserer seg på en konkret og skjønnsmessig vurdering. Diskusjonene i bransjen indikerer et behov for tydeliggjøring på dette punktet.

Vi vil også påpeke behovet for en bedre harmonisering mellom finansforetaksloven og hvitvaskingslovens bestemmelser om informasjonsdeling. Hvitvaskingsloven har regler om såkalt avsløringsforbud i § 28. Reglene i bestemmelsen innebærer blant annet at det er forbudt å avsløre for kunden eller tredjepart at det gjøres undersøkelser etter hvitvaskingsloven § 25. Hvitvaskingsloven § 28 sjette ledd gir unntak fra avsløringsforbudet hvor det er tale om «en felles kunde i en transaksjon hvor de aktuelle rapporteringspliktige er involvert, forutsatt at de rapporteringspliktige tilhører samme profesjonskategori». Disse reglene følger av EUs hvitvaskingsdirektiv. Hvitvaskingsloven inneholder imidlertid også en særnorsk bestemmelse i § 31 tredje ledd som innebærer at banker og forsikringsselskaper uten hinder av taushetsplikt kan utveksle nødvendige kundeopplysninger som ledd i undersøkelser etter § 25.

Behovet for en rettslig avklaring er særlig aktualisert i forbindelse med vurdering av konsepter for deling av informasjon/transaksjonsdata mellom banker med utgangspunkt i regelsetting basert på kunstig intelligens. Hensikten er å gi et forbedret verktøy i arbeidet mot hvitvasking og terrorfinansiering gjennom bedre grunnlag for undersøkelser av mulige mistenkelige transaksjoner. Et sentralt spørsmål har vært om rammene for deling i en slik modell kan reguleres gjennom styrevedtak etter finansforetaksloven § 16-2 tredje ledd eller dispensasjon etter § 16-2 første ledd. Beskrivelser av modell for et bankfelles verktøy og rettslige vurderinger er delt med Finanstilsynet skriftlig og diskutert i tre møter uten at det så langt har ledet til avklaringer.

For å bedre effektiviteten i arbeidet mot hvitvasking og terrorfinansiering er det etter Finans Norges oppfatning behov for å vurdere videre muligheter for utveksling av informasjon mellom rapporteringspliktige, slik at rapportering til Økokrim blir mer treffsikker.

2.5 Digitalisering

Finansforetakslovens regler om taushetsplikt er snart 10 år gamle og det bør vurderes å revidere bestemmelsene i lys av den tekniske, forretningsmessige og juridiske utviklingen. Behovet for å vurdere taushetsplikt overfor datasystemer mv. bør også vurderes. Dette vil komme på spissen på områder hvor behandlingen helt eller delvis automatiseres, sml. NOU 2019:5 *Ny forvaltningslov* punkt 19.8. Se også punkt 2.1 der vi omtaler DSOP-prosjektet kontrollrollinformasjon, der formålet er å etablere en hel-digital løsning for oversendelse av kontoinformasjon fra bankene til etatene i forbindelse med hjemmelsbasert kontrollvirksomhet.

2.6 Taushetsplikt i konsern

Finansforetaksloven § 16-2 må ses i sammenheng med § 18-5 om utvekling av kundeinformasjon mellom konsernforetak. I dag synes disse paragrafene å begrense utveksling av informasjon mellom finansforetak og foretak som ikke er finansforetak i samme konsern, også utveksling av selv nøytral informasjon som eksistensen av en forsikringsavtale eller et bankkundeforhold. Dette begrenser en full utnyttelse av konsernkunderegistre, og det er her behov for en samkjøring av reglene i finansforetaksloven, verdipapirhandelloven § 10-5 og verdipapirfondloven § 2-7 siste ledd slik de er tolket i dag. Finans Norge mener det er nødvendig med en revisjon for å kunne legge til rette for en god og helhetlig rådgivning på tvers av produktkategorier, som for eksempel sparing, lån, betalingsformidling og forsikring. Se vedlagte brev for en nærmere beskrivelse av problemstillingen.

Med vennlig hilsen

Finans Norge

[Sign.]

Nils Henrik Heen
Juridisk direktør

[Sign.]

Linda Solstad
Juridisk seniorrådgiver